

Formanden: Det ærede Medlem har Ordet.

Berg: Jeg skal forklare, hvad jeg sigtede til ved denne vel overveiede Ytring. Jeg sigtede til den Omstændighed, at det ærede Medlem kunde finde sig besøiet til at udtale, at han ikke gav Møde i Finantsudvalget, fordi der ikke var Noget at gjøre med dets Medlemmer. Dette var, om ikke Ordene, saa dog Tanken i, hvad han sagde, og det er det, som jeg har betegnet paa denne Maade, hvilket jeg forresten tror var en meget mild Maade.

Formanden: Jeg maa fastholde den Anskuelse, at Beleguelsen, skjøndt den ikke var fornærmende, dog i sin Maade var anderledes, end det er uønskeligt.

Jeg skal bemærke, at det ærede Medlem for Maribo Amts 2den Valgkreds (Frederiksen) har begjært Ordet for en kort personlig Bemærkning. Det nævnte ærede Medlem har imidlertid allerede to Gange havt Ordet, men hvis det ærede Thing ikke har Noget derimod, vil jeg under denne Forudsætning atter kunne give ham Ordet. (Ophold). Det ærede Medlem har saaledes Ordet for en kort personlig Bemærkning.

Frederiksen: Jeg beklager, at jeg bad om Ordet for en personlig Bemærkning, thi der var saa Meget i det Foredrag, som vi nu hørte, der kunde opfordre mig til en nærmere Undersøgelse deraf. Naar jeg blot løst betragter en Mængde af det Stof, som det ærede Medlem i dette Dieblik lagde for os, og hvort vi dog paa saamange Punkter stemme, vilde jeg ikke kunne forstaa, at det ærede Medlem og jeg staa saaledes mod hinanden som vi gjøre, hvis jeg ikke tillige, ikke blot idag, men ogsaa tidligere, oftere havde set den hele Udvikling, som det ærede Medlem efterhaanden er kommen til. Maaffe der i denne Udvikling er — om jeg saa maa sige — 2 Momenter, for det Første hans eget personlige Standpunkt, — jeg kunde være fristet til at bruge det gamle Udtryk: „Vi alene vide“ — som ogsaa i Finantsudvalget har gjort det vanskeligt for os at udrette Noget sammen,

uagtet man skulde tro, at vore Anskuelser ofte kunde mødes, og dernæst det skarpe Partistandpunkt, som han i den senere Tid mere og mere har stillet sig paa, og som ganske vist fører ham hen i samme Retning. Uden dette vilde jeg som sagt heller ikke kunne fatte den Maade, hvorpaa han har opfattet og idag tilladt sig at omtale de Par Bemærkninger, jeg tillod mig igaar. Der ærede Medlem er jo ganske vist meget suid. Det er jo en stor Snildhed, hvormed han idag søgte at fremstille (B. r i r: Bogs) ja, ogsaa Bogs. Naar jeg turde dvæle nærmere ved det ærede Medlems Snildhed, kunde jeg ogsaa meget godt blive staaende ved Bogs. Den Maade, hvorpaa Bogs paa den ene Side stilles i Forbindelse med den vestjydske Jernbane, og paa den anden Side de 500 Rd., som aarlig skulle foræres Bogs, stilles sammen med Rjøbenhavneriet . . .

Formanden: Karakteren af en tilladt personlig Bemærkning er ikke at være personlig mod den, der tales til, men at værge om den, der taler.

Frederiksen: Den ærede Formand har fuldkommen Ret, men Emnet er saa umaadelig fristende, det at behandle Themaet Bogs, men jeg skal vende tilbage til det, som jeg begyndte med, nemlig det ærede Medlems Snildhed overfor mig. Han omtalte suid, men ikke ærligt, at jeg stillede mig fjendst overfor Folkethingets Ret; det er som sagt suid, men det er ikke ærligt, thi jeg søgte tværtimod at hævde og hævdede i saa koncise Udtryk som muligt Folkethingets konstitutionelle Myndighed overfor Finantsloven, og jeg tillod mig udelukkende nogle Bemærkninger om, hvorledes jeg troede, at vi netop med Hævdselse af Folkethingets konstitutionelle Magt kunde naa til en frugtbare og rigere Behandling af disse Sager ad en anden Vej end den, vi hidtil ere gaaede. Det var det hele Indhold af, hvad jeg sagde. Men det fremstillede det ærede Medlem med den samme Snildhed — jeg kunde fristes til at sige: noget underfundige Snildhed — som om jeg havde rettet Angreb paa Folkethinget, og som om det Hele, jeg havde sagt, ikke ene